

kamp, de inspicieënt, alle drie zwijgend aanvankelijk, bleek van ontroering. Maar plotseling mompelde Charles, grabbelend in zijn zwarte baardje, een langen vloek, begon Veltkamp zenuwachtig te trappelen. Huib, als verbijsterd, bleef onbeweeglijk staan; zijn ooren gonsden.

Daar kwam Driesse, een van zijn hoofdrollen, op hem aanloopen. Hij struikelde bijna; zijn oogen, groot en verschrikt, staarden fel in die van Huib. 'Meneer Hoogland! Naar voren als 't u blijft! Hoort u niet? Het publiek roept om u!'

Er schorde een korte grauw uit Huibs als toegedrukte keel. Heftig schudde hij het hoofd. Dan, na een hoest, helderder: 'k Denk er niet over, laat ze maar brullen!' Hij kneep zijn gloeiende handen samen, bleef voor zich heen zien; verbeterd ontroering trilde op zij van zijn mond. Plotseling stond nu ook Gerbrandts zelf vóór hem, het groote, doorgroefde gezicht, glad en glimmend van schmink en zweet, vlak bij het zijne; hij maakte dreigende gebaren: 'Hoogland, waar blijf je nu toch? Het publiek raast en tiert om de auteur! Vooruit alsjeblijft, het tooneel op!'

Huib was even teruggedeinsd. 'Nee, 'k verdom het!'

'Maar waarom dan toch in 's hemelsnaam? Je succes is volkomen verdiend. En zulke dingen zijn nu eenmaal noodig. 't Publiek wil zijn zin hebben. Och, meneer Blécour, Veltkamp . . . helpen jemie dan toch!'

Hij trok Huib aan een mouw. Ook de anderen kwamen dichter op zijn lijf staan, pratend tegen hem, dringend: Kom, wel ja, hij moest het maar doen, waarom niet, het hoorde er nu eenmaal bij!

'Waarachtig, kerel, het gaat niet anders, je mot er aan gelooven', zei, met zijn kwasi-onverschillig-harde, toch vriendschappelijk klinkende stem, Blécour.

'Maar het deugt niet, het déugt immers niet, verdomme!' norschte Huib wanhopig. Een droge snik snerpte zijn opsteigerende borst uit en hij stak zijn armen naar voren als om zich de mannen van het lijf te houden. Men greep zijn handen. 'Nonsens, nonsens', riep Gerbrandts. 'Alla hoor, geen praatjes verder! Beroerde kerel, je bederft me de heele boel met je koppigheid!'

Intusschen rommelde 't applausrumoer nog altijd voort, hoorde Huib nu ook zelf, boven alles uit, de kreten: Schrijver! Auteur! Juist toen zijn vluchtende blik den gloed van een nieuw paar oogen ontmoette, die van Janne Terwijne, de vreemd hel-blauwe, in hun mede opvallend-glanzige, melkachtige wit. Zij stond vóór hem, met een oudere actrice. Ruth van Dijck. Er look iets op in Huib. Fijn gespeeld had dat tweetal. Haar groote, roode mond fel wachtend open, zoodat de tanden glinsterden, lach-straalde Janne hem toe. Maar snel, als begrijpend uit Huibs gezicht, dat hier iets anders vereischt werd, verminderde zij den gloed van het hare, liet er een dof teedere, bijna smartelijke smeeking op verschijnen.